

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15 Ekim 2025 S.81

Döktükleri Kanda Boğulacaklar

2

Akbabalar güruhu toplandı Mısır'da. "Tarihi barış" tantanaları eşliğinde, tam bir televizyon şovu ayarında arzı endam ettiler podyumda. Gazze toptan bir yıkım halindeyken... sayısı belirsiz insanın cesetleri hala o enkazların altındayken... "3 bin yılın sonunda ulaşılan barış" şaklabanlığıyla tüm dünyaya yutturulmak istenen "yağma ve talan hareketi" canlı yayın izlettirilen imza töreniyle ilan edildi. Tüm suç şebekesi, Filistin Devrimi'nin arsız yeminli düşmanları büyük bir pişkinlikle toplandılar. Emperyalist yamyam sürüsü, bölgedeki işbirlikçileri, sözüm ona "Filistin halkının Müslüman dostları"... hepsi oradaydı!

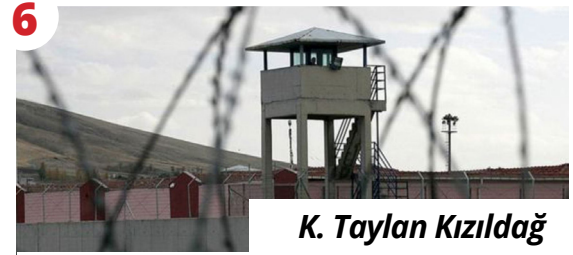
2

Editör

**Çözümün Yolu: Halkların
Mücadele Birliği**

6

K. Taylan Kızıldağ

**Zindanlar Sorunu,
Devrim Sorunudur!**

8

**Gazeteci Hakan Tosun
İstanbul'da Katledildi**

10

Ulaş Bora

Gençlik Devrim İstiyor

12

Sibel Deniz

**Bir Kez Daha: "Böyle Olur
Başkanların Ödülü"**

Döktükleri Kanda Boğulacaklar

Manşet

Gösterinin baş oyuncusu Trump, Siyonist İsrail'in meclisinde, Kneset'te, iki yıldır aralıksız süren soykırımın baş destekçisi ve suç ortağı olduğunu "gururla" haykırdıktan sonra gelmişti Mısır'a. Tümleşiciler bunu bilerek ayakta alkışladılar onu.

Siyonist İsrail üzerine çok söz söylendi: emperyalizmin bölgedeki karakolu, bölgeye saplanmış hançer, bölgeyi denetim altında tutma aracı... Doğrudur. Bu ve daha fazlasıdır o.

Peki ya bölgenin tüm işbirlikçi gerici rejimleri? Onlar daha mı az suçlu? Hele Ankara!

Mısır'daki masanın dört imzacısından biri değil mi RTE şahsında Ankara? Hamas'ı "anlaşma masasına oturmaya ikna eden" Katar'la birlikte Türkiye değil mi? Üstelik bu uğursuz rolü bir övünç meselesi olarak sunmuyorlar mı cümle cihana?

Bu Siyonist haydut çetesinin savaş pilotlarının eğitildiği yer... jet yakıtlarının, mühimmatlarının, pek çok gıda ürününün, hatta içme suyunun bile tedarikçisi olan "Müslüman Türkiye", daha mı az bir şey ifade ediyor bu denklemde? **İki yıldır sürdürülen bu soykırım boyunca İsrail'e mal akışını bir kez olsun kesmeyen, çeşitli kılıflar altında bunu katlayan bir ülke, bu soykırımın tartışmasız suç ortağı değil de nedir!**

Hayır, sorumluluk sadece bu dinci-faşist iktidardan, bu doymak bilmez talan çetesinin tamahkarlığından kaynaklanmıyor. Bunun payı var elbette. **Ama bir bütün olarak devletin kendisidir, bu düzendir bundan sorumlu olan. Tam bir gericiilik temelinde kurulan bu ülke, özellikle NATO'lu döneminde, bölgede emperyalizmin çıkarlarının sadık bekçisi olageldi.** Bölgedeki her türden devrimci gelişmeyi engellemek ve boğmak, emperyalizmin bölgedeki karakolu olan İsrail'i hemen her yolla desteklemek onun temel görevlerindendir. Tek tümcede özetlemek gerekirse, tüm bölgenin karşı-devrim üssüdür Türkiye!

Bölgeye dönük politikaları gününbirlik değil, bu tarihsel rolüne uygun olarak oluşturulmuştur. O, emperyalizmin/NATO'nun **"23 sentlik askeri"** olarak nerede ihtiyaç duyulursa oraya koşmuştur. Kore ile başladıkları serüven, Kosova, Afganistan, Libya, Sudan, Katar... üç kıtada devam ediyor.

Trump'ın "meşruiyet hediyesi" tam da bu uğursuz role verilen "ödül"dür. Anlaşılan o ki, Filistin devrimine öldürücü bir darbe vurma, kalan Filistin topraklarını da yağmalama, Siyonist karakolu sağlama alma adına Şarm el-Şeyh'de atılan imzalar, aynı zamanda savaşın bir sonraki etabının hazırlanması için uygun bir ortam yaratmayı da amaçlıyor. Gazze'ye üşüşen bu akbaba sürüsü, İran'da dökülecek kanların kokusuyla şimdiden kendinden geçiyor. Emperyalist saldırganlığın bir sonraki hedefi olarak Tahran, ateş hattına bir adım daha yaklaşmış durumda. Yağma ve talan savaşının yangını büyük bir hızla yayılmaya devam ediyor.

Halkların acımasızca katledilmesine karşı ayağa kalkmak, savaşlara karşı alanlara çıkmak, barışı savunmak önemli. Ama en önemlisi, halkların mücadele birliğini örerek bizzat bölgenin bu karşı-devrim üssünü yıkmak ve demokratik halk devrimini başarmaktır. Gerçek enternasyonalizm budur.

Çözümün Yolu: Halkların Mücadele Birliği

Editör

Başka bir ifadeyle, RTE ve dinci faşist iktidar, tıpkı 2019'da Serekaniye, Tel Abyad'ta ve ondan önce de Afrin'de olduğu gibi, Rojava'ya saldırı ve işgal için ABD'den yeşil ışık yakması konusunu görüştü.

RTE'nin "meşruiyet" R almak üzere ABD Başkanı Trump'la yaptığı toplantının en başta gelen konularından birinin Rojava olduğundan şüphe yok. Başka bir ifadeyle, RTE ve dinci faşist iktidar, tıpkı 2019'da Serekaniye, Tel Abyad'ta ve ondan önce de Afrin'de olduğu gibi, Rojava'ya saldırı ve işgal için ABD'den yeşil ışık yakması konusunu görüştü.

Söz konusu görüşme- de Trump'ın dinci faşist iktidara "meşruiyet" verdiğini biliyoruz. Ancak, Rojava meselesindeki yanıtı henüz açıklanmış değil. Yine de, "meşruiyet"i cebine koyan dinci faşist iktidarın o günden bugüne daha bir saldırgan politika izlediğini görüyoruz.

Oncelikle şu sorunun yanıtının çok net verilmesi gerektiğini düşünüyoruz: ABD, Rojava'da kimin yanında? **Bütün olgular ve bütün objektif, bilimsel değerlendirmeler, ABD'nin Rojava mesele-**

sinde, sadece o da değil, genel olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı meselesinde ilhakçı ve ezen ulus durumundaki Türkiye'nin yanında olduğunu gösteriyor. Başka türlü olması da mümkün değildi zaten. Yayınımızı takip eden herkes, Leninistlerin bu gerçeğe her fırsatta işaret ettiklerini bilir.

Tom Barrack, Trump'ın Suriye özel temsilcisi ve Ankara Büyükelçisi, Rojava haritası önünde resim çekti diye dinci, faşist, şoven ne varsa basın ve çevrelerin hedef tahtasına oturtulunca, nihayet bu gerçeği açıklamak zorunda kalmış. X'teki açıklamasında suçlamaları asılsız ve saçmalık diye niteledikten sonra **"Türkiye'nin stratejik çıkarları için çalıştığını"** itiraf ediyor. Devamında ise, şu baklayı ağzından çıkarıyor:

"Bu anlaşma (10 Mart Anlaşması bn.) yalnızca Suriye'nin istikrarı ve gü-

Dinci faşist iktidar bu tabloyu dağıtmak için Rojava'yı işgal gibi bir maceraya girer mi?

venliği açısından değil, hem Türkiye'nin hem de ABD'nin stratejik çıkarları açısından kritik önemde."

Evet, 10 Mart Anlaşması, adına "anlaşma" denecek bir şey varsa, 1)"Hem Türkiye'nin hem de ABD'nin stratejik çıkarları açısından kritik önemde" 2) Adına Suriye devleti dedikleri çete yönetiminin istikrarı ve güvenliği açısından çok önemli. ABD, Türkiye ve Şam'daki çete başı, işte bu "anlaşma"nın uygulanmasını Rojava yönetimine kabul ettirmek için can havliyle çalışıyorlar. Çünkü bu "anlaşma" ile Rojava devrimci güçlerini çete yönetimi içinde eritebileceklerini hesaplıyorlar.

Açık ki, **ABD'nin ya da en azından ABD içindeki kimi güçlerin tercihi, Rojava'nın Türkiye tarafından askeri işgali yerine, olabirirse Rojava devrimci güçlerini diğer halklardan kopararak çete ordu-su, çete yönetimi içinde zaman içinde eritmektir.**

Ama, dinci faşist iktidarın ve Şam'daki çete başının aceleleri var, zira kendileri için zamanın gittikçe daraldığını hissediyorlar. Son olarak, Türk Dışişleri Bakanı, Hakan Fidan, "10 Mart Anlaşması"nın uygulanması konusunda daha fazla beklemeyeceklerini şöyle ifade etmiş:

"DEAŞ ile mücadele kisvesi altında, bölücü bir gündem takip eden SDG'nin, artık bu denklemden vazgeçmesi gerekiyor... Biz bu sistemi tamamiyle bitirme kararı aldık". Tehdit açık. Elinden gelse, yarını beklemeden işgale girişecek. Tom Barrack'ın bir yerden bir yere durmadan koşuşturup durması da dinci faşist iktidarın, Türkiye'nin bu niyet ve amacını bilmesinden.

Rojava'nın Türkiye'ye bırakılması konusunda Hakan Fidan ve temsil ettiği yönetim yalnız değil. Neçirvan Barzani, IKBK Başkanı, Roja-

va devrimci güçlerini tehditte Hakan Fidan'dan milim geri kalmak istemezcesine YPG'ye şunları söylüyor:

"En kısa sürede Şam'a gidin. Yeni Suriye'nin bayrağını dalgalandırın. Kendinizi siyasi sürecin sahibi görün. Şam'da ofis açın. Kendinizi ev sahibi görün. Suriye siyasi sürecinin içinde aktif rolünüz olsun". Sonra Hakan Fidan'ı kışkandırıcısına, "PKK, Rojava'dakilerin yakasını bırakmalıdır" diye ekliyor. Aynı zaman aralığında, Şam'daki çetebaşının "Dışişleri"ni yürüten kafa kesici cellat, Ankara'da Rojava konusunda görüşmeler yapıyor. Daha doğrusu, "büyüklerinden" ne yapacaklarına, nasıl davranacaklarına dair talimatlar alıyor.

Aceleleri var, zaman onlar için hızla daralıyor çünkü şunları görüyorlar: **1) Seçim diye sahnelenen ve toplumsal destek gösterisine dönüştürülmek istenen şey, tam tersi sonuçlara yol açtı. Suriye işçi sınıfı, emekçi halkı, yoksul kitleleri sandık başına gitmedi.** İddia edildiğine göre, sadece altı bin kişi sandık başına gidip oy kullanmış. Bu rakam abartılı olsa bile gerçek değişmiyor: Şam çetelerinin toplumsal desteği sıfırdır. Aradan geçen zaman zarfında, yönetimlerini oluşturmak bir yana, kendilerine dönük halkın kin, nefret, öfke gibi şiddetli duyguları kat be kat artmıştır. **2) Dürzi halk, kendi kaderini tayin hakkı mücadelesi için silahlanıyor, silahlı birliklerini oluşturuyor ve kendi toplumunda direniş ruhunu güçlendirerek örgütleniyor.** Aynı yoldan Aleviler yürüyor. Onlar da silahlı birlikleri oluşturuyor; uğradıkları katliamın etkisini atarak ayakları üstüne doğrulmaya başlıyor, dinci faşist çetelere karşı büyük bir savaşa hazırlanıyor.

Elbette **en önemlisi, Kürt halkı-**

nın boyun eğmeyen, teslim olmayan ve olmayacağını savaş yoluyla ortaya koyan duruşudur. Rojava Kürt halkının bu duruşu bütün ezilen, katliam tehdidi altındaki halklara güç ve moral veriyor; onlarda savaşma istek ve iradesini güçlendiriyor. Halklar, birbirlerine bakarak öğreniyor; birbirlerinin direniş, karşı koyma yolundan ilerliyorlar.

Türkiye'nin de destek ve teşviki ile Halep'te saldırıya geçen çeteler silahlı Kürt halkı tarafından bozguna uğratılınca ilk kutlama mesajının Dürzi şeyhi Mervan Kivan'dan gelmesi buna örnektir. Dürzi şeyhi, "Terör örgütlerine (HTŞ-DAİŞ) karşı kazandıkları zaferden dolayı kahraman QSD'yi kutluyoruz" diye mesaj gönderiyor. Aynı duyguların Aleviler tarafından paylaşıldığından kuşku olmasın.

Öyleyse 3. noktaya gelebiliriz: **Çeteler, silahlı halk karşısında da bir hiçtirler.** Girdikleri her çatışmadan bozgunla çıkıyorlar. Süveyda'da böyle oldu, dün Halep'in mahallelerinde böyle oldu, Tışrin Barajı çatışmalarında aynı durum...

Bu durum, ABD ve Türkiye'yi endişelendiriyor. Ellerini çabuk tutmak zorunda olduklarını görüyorlar. Barzani dahil, Rojava'yı ortadan kaldırmak isteyen ABD ve Türkiye'nin asıl korkusu, halkların gittikçe birbirlerine yakınlaşması ve silahlı direniş yoluna girmeleri. Halkların mücadele birliği henüz iradi örgütlü müdahale biçiminde sağlanabilmiş değil. Ancak halklar birbirlerine yakınlaşıyor, birbirlerine destek oluyor, duyguları birleşiyor; hedef ve amaç bakımından aynı noktaya doğru ilerliyorlar.

Şam'daki çete başını, onun yönetimini, bu yönetimin asıl sahiplerini bozguna uğratabilecek güç de buradan doğacak.

Dinci faşist iktidar bu tabloyu dağıtmak için Rojava'yı işgal gibi bir maceraya girer mi? Böyle bir risk elbette var. Tehditler bu yönde. Son aşamada ABD'nin, 2019'da yaptığı gibi, dinci faşist iktidara yeşil ışık yakacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Ama böyle bir işgal ve ilhak girişiminin halkların mücadele birliği temelinde verilecek bir silahlı savaşın faşist devletin amaçladığının tam tersi sonuçlara yol açması kaçınılmaz. Üstelik Şam'da bir halk iktidarının kurulmasıyla sonuçlanması da...

Birleşmiş halkların silahlı savaşımı yenilmez! Süveyda'da bunu gördük, Halep'te Tışrin'de, Rojava'nın genelinde buna tanık olduk.

10 Ekim 10.Yılında

İSTANBUL 10 Ekim Ankara Gar Katliamı'nın 10. yılında İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla binlerce kişi Kadıköy Altıyol'da bir araya geldi.

Aralarında Mücadele Birliği Platformu, Emekçi Kadınlar (EKA), Devrimci Öğrenci Birliği'nin (DÖB) de bulunduğu devrimci örgütler, sendikalar, emek ve meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri, siyasi partilerden binlerce kişi katliamda yaşamını yitiren emekçilerin fotoğrafları ve katliamı protesto eden dövizlerle Kadıköy Altıyol'da bir araya geldi.

Katliamda yaşamını yitiren emekçilerin aileleri fotoğrafların yer aldığı pankart açarken, İstanbul Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri ise "Unutmayacağız, Affetmeyeceğiz" pankartı ve meşalelerle Kadıköy Rıhtım'a yürüdü.

Kadıköy İskele Meydanı'nda gerçekleştirilen anma, 10 Ekim'de katledilenler anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından ölümsüzleşen 104

kişinin isimleri sayılarak "Yaşıyor" denildi.

İlk olarak 10 Ekim Dava Avukatları Komisyonu adına konuşan avukat Erkan Ünüvar, 10 yıldır büyük bir adalet mücadelesi verdiklerini söyledi. Dosyanın kapatılmak istendiğini ifade eden Ünüvar, "Ölenlere sözümüz var, bu katliamda kaybettiklerimize sözümüz var. Katilleri biliyoruz, faillerin peşindeyiz, bırakmayacağız, sonuna

kadar mücadeleye devam edeceğiz" dedi

Katliamda kızı Dicle Deli'yi kaybeden Faik Deli, katillerin ülkenin en korunaklı kenti olan Ankara'da, ülkenin başkentinde gelip bu eylemi koyabilecek cesareti kimlerden aldığını sordu.

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri adına ortak basın açıklamasını okuyan Asalettin Arslanoğlu, katliam davasında sadece "maşaların" ceza aldığını belirterek, mahkemenin davayı alelacele kapatmak istediğini ve katliamın "insanlığa karşı suç" olarak kabul edilmediğini söyleyerek "Katliamı planlayanları, engel olmayıp destek verenleri, katliamın ardından ambulans yerine TOMA gönderenleri, yaralılara ve kitleye gazla saldıranları ve onları yönlendirenleri asla ve asla unutmayacağız!" dedi.

Arslanoğlu sözlerini "Gerçek failleri ısrarla koruyanları, gizleyenleri unutmayacağız! Tek tek hesap soracağız ve bir bir hesap verecekler!" diyerek tamamladı.

Eylem sloganlarla sona erdi.

ESKİŞEHİR Devrimci Öğrenci Birliği ve Gençlik Örgütleri "10. Yılında 10 Ekim'i Unutma, Unutturma!" şiarıyla toplanarak Kanatlı Avm önünde yaptıkları basın açıklamasında Amed, Suruç ve Ankara Gar katliamının failinin İŞİD ve işbirlikçi AKP olduğuna dikkat çekti.

Basın açıklamasında söz alan DÖB'den (Devrimci Öğrenci Birliği) bir öğrenci, "Bizler 10 Ekim katliamı ve işlenen tüm katliamlarla bu topraklarda yaşatılan tüm acıların kaynağı olan faşizmi ve kapitalizmi yıkmak için

mücadele edenleriz. Bizler bugün burada yitirdiklerimizin hesabını sormak için değil onların ölümüne sebep olan faşist düzene karşı bir kez daha bu düzeni değiştirmek için topladığımızı hatırlatmak istiyoruz." diyerek açıklamayı "10 Ekim'de katledilen 109 canın, Suruç'un, Amed'in hesabı ancak bir devrimle sorulur. Gerici, katliamcı bu faşist düzenin değişmesiyle sorulur. Şimdi bir kez daha söylüyoruz: 10 Ekim'de katledilen 109 insanımıza sözümüz Devrim Olacak!" sözleriyle sonlandırdı.

ANTAKYA | Emek Ve Demokrasi Platformunun çağrısıyla Ankara Gar Katliamının 10. yılında Necmi Asfuroğlu Anadolu Lisesi'nin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "10 Ekim. 10 Yıl. Ankara Katliamını Unutmuyacağız. Barış Ve Demokrasi Kazanacak" pankartıyla yapılan basın açıklamasında;

"104 arkadaşımızın hepimizin omuzlarına yüklediği bir sorumluluk ve görev var; onların düşünüyorduk bir ülkeyi yaratıncaya, insan onuruna yaraşır bir yaşam sağlayıncaya kadar mücadeleye devam edeceğiz. Milliyetçiliğe, şovenizme karşı barışın sesini yükseltmeye, halkların kardeşliğini savunmaya devam edeceğiz. Bedeli ne olursa olsun emek, barış ve demokrasi mücadelemizden geri adım atmaya çağız." denilen açıklama, "Katliamı gerçekleştirenler, yönlendirenler ve kollayanlar şunu bilsin ki, affetmiyoruz! unutmadık, unutturmayacağız!" sözleriyle sonlandı.

ANTALYA | Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri 10 Ekim Ankara Gar Katliamı'nın yıldönümünde yaşamını yitirenleri basın açıklaması yaparak andı. Antalya'da Halkbank Kapalı Yol önünde toplanarak Attalos Meydanı'na geçen Antalya Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri, buradan Attalos Meydanı'na yürüyüş yapmak istedi. Fakat polis yürüyüşe izin vermedi.

Kitle yürüyüşe izin verilmemesi üzerine "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Katiller Halka Hesap Verecek" sloganları atarken açıklama Halkbank Kapalı Yol önünde gerçekleştirildi. "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Barış Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil İŞİD İşbirlikçi AKP", Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak" sloganlarıyla sık sık bölünen açıklamada, "Bombaları patlatmayı başardılar ama aradan geçen 10 yıl bir kez daha gösterdi ki

umudumuzu, emek, barış ve demokrasi talebimizi, gelecek güzel günlerin özlemimizi bastıramadılar, yok edemediler, edemeyecekler!" diyerek emek, barış ve demokrasi mücadelesinin devam ettiğini vurguladı.

10 yıldır katliamın gerçek sorumluları hâlâ ortaya çıkarılamadığı belirtilen açıklamada, dünyanın dört bir yanında arananları getirmekle övünen devletin, 10 Ekim davasının firari sanıklarının hala yargılamaya getirmedigi söylenerek katillerin korunduğu ifade edildi.

Açıklama, "10 Ekim katliamının üzerinin örtülmesine, unutturulmak istenmesine izin vermeyeceğiz. 10 Ekim davası biz bitti demeden bitmeyecek! Bedeli ne olursa olsun emek, barış ve demokrasi mücadelemizden geri adım atmayacağız." denilerek sonlandı.

Yasak Tanımayan İşçilerin Eylemi Sürüyor

Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşundan biri olan Şık Makas'a ait Tokat'taki CRS Kot Fabrikası'nda çalışan 1700 işçi, iki buçuk aydır maaşlarının ödenmediği gerekçesiyle 7 Ekim'de iş bıraktı.

Öz İplik-İş Sendikası'nın yetkili olduğu fabrikada üretim tamamen durdu. İşten kaçınma haklarını kullanan ve yetkili sendika Öz İplik-İş'in işverenle birlikte hareket ettiğini belirten işçilere, Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası (BİRTEK-SEN) destek oldu.

Genel Başkan Mehmet Türkmen ve sendika yöneticileri Tokat'a doğru yola çıktıklarını duyurduklarında, Tokat Valiliğinin gece saat birde il genelinde gösteri ve eylemleri üç gün süreyle yasakladığını açıkladı. Fabrikanın da yaklaşık 800 işçiyi işten çıkardığı belirtildi. İşçi sözcüsü Buse Kara Şık'ın aktardığı bilgilere göre; fabrika yönetiminin sunduğu gerekçe "küçülme" ve "Çorlu'daki fabrikanın tazminat ödemeleri" oldu.

BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen, 600'ü aşkın işçinin Öz İplik-İş'ten istifa edip BİRTEK-SEN'e üye olduğunu, bu nedenle işten çıkarıldıklarını belirterek "Normalde işveren hangi işçilerin hangi sendikaya üye olduğunu ya da istifa ettiğini öğrenemez. Ancak Öz İplik-İş, kendisinden istifa eden işçilerin bilgilerini patrona iletiyor. Bu işçiler kısa süre içinde İş Kanunu'nun

22. maddesi gerekçe gösterilerek ve kod 45 ile tazminatsız şekilde işten çıkarılıyor. Bu açıkça işbirliği anlamına geliyor." şeklinde konuştu.

Fabrika yönetiminin eylemlerin ardından üretimi durdurduğunu ve fabrikayı tatil ettiğini açıkladığını aktaran işçiler, haklarını alıncaya kadar eyleme devam edeceklerini belirtti.

Zindanlar Sorunu, Devrim Sorunudur!

K. Taylan Kızıldağ

Proletaryanın ve emekçi sınıfların, sermaye egemenliğine ve onun kurumsallaşmış iktidarına karşı amansız mücadeleler verenlerin boynunda sallanan Demokles Kılıcıdır zindanlar.

Her devrimin önünde duran, çözmesi gereken sorunlardan biri de zindanlar sorunudur. Zindanlar sermaye egemenliğinin tarih sahnesine çıktığı her ülkede işçi sınıfını ve onun öncülerini baskı altında tutmak, tecrit etmek ve toplumdan izole etmek için kullandığı bir araç haline olageldi.

Proletaryanın ve emekçi sınıfların, sermaye egemenliğine ve onun kurumsallaşmış iktidarına karşı amansız mücadeleler verenlerin boynunda sallanan Demokles Kılıcıdır zindanlar. Bastille Zindanını basıp tutsakları özgürleştiren Fransız Burjuva Demokratik Devrimi, Peter Paul Kalesi'nden tutsakları özgürleştiren Ekim Devrimi ve daha sayamadığımız nice devrimde benzer örnekler yaşandı. **Ayağa kalkan yığınlar burjuva gericiliğin kalelerini döverken, zindanların özgürlüğün önündeki en büyük engellerden biri olduğunu ve onun hedef alınması gerektiğini hızla kavradılar.**

Filistinli devrimcilerden, Türkiye ve Kürdistanlı devrimcilere, Alman Komünistlere, Bulgalara, İrlandalılara, Kübalı devrimcilere ve daha sayamadığımız kaç coğrafyanın komünistleri zindanlarda büyük mücadeleler verdi. Nazi faşizmini zindanlardan ve faşist mahkemelerden yargılayıp

mahkum eden Dimitrov, "Tarih Beni Haklı Çıkaracaktır" diye haykıran Fidel Castro tüm bu tutsak alınma mantığını yerle yeksan ettiği büyük miraslardandır.

Yaşadığımız topraklarda ise gerici burjuva cumhuriyetin ve 80'den itibaren kurumsallaşan faşist devlet aygıtı toplumu hizaya getirmek, komünistleri, devrimci aydınları, Kürt halkının savaşımlarını ve işçi sınıfının öncülerini baskı altına almak için zindanları etkin bir araç olarak kullandı. Bu saydığımız güçlerin iradesini kırmak, teslim almak, devrimcileri kimliksizleştirmek ayaklanma ve isyana kalkışan güçlere gözdağı vermek için teknik, idari ve işlevsel olarak sürekli geliştirildi. Uzun yıllar devrimci tutsakları siyasi koşullarda tutmayıp adlilerle aynı yere koyan akıl, 71 devrimci kopuşundan itibaren zindanlarda daha özel yöntemler geliştirmeye çalıştı.

80 darbesinde en ağır işkencelerin ve katıksız devlet terörünün sistematik olarak "Dayak, elektrik, tek tip elbise, saçını kesme, aç bırakma, kimliksizleştirmek için türlü yöntemleri deneme, DGM'ler eliyle uzun hapis cezaları" şeklinde vuku buldu. Devrimci tutsaklar ise birçok zindanda açlık grevleri, ölüm oruçları

ve çeşitli eylemlerle bu saldırılara karşı savaştı. Devrimci tutsakların ve bu toplumun iradesi kırılmadığı gibi zindanlara giren devrimci güçler ve genç kadrolar için özellikle 90'lı yıllar çok iyi eğitim ve gelişim merkezlerine dönüştü.

12 Eylül faşist darbesinin yarattığı ölü toprağın atılıp mücadelenin güçlendiği günlerde faşist devlet, zindanlara yönelik saldırılarına hız vermeye başladı. Devrimci örgütlerin zindanlardaki kontrol ve denetimini kırmaya, tutsaklara yönelik daha yoğun tecrit ve hücre tipi zindanların hazırlanması, 90'ların başlarından itibaren yoğun olarak başladı.

Faşist devletin en vahşi kadroları eliyle yapılan bir dizi saldırı ve katliam, dışarıyı dizginleyemeyen, susturamayan egemenlerin içeriye sessizleştirmeye yönelik sistemli saldırılarının devamıydı. 96 açlık grevleri ile devrimci tutsaklar saldırıları püskürtürken, 2000'e doğru giderken Ulucanlar Katliamı, Eskişehir tabutlukları gibi saldırılar, 4 gün sürecek zindan savaşlarını hazırlıyordu. Zindan savaşları ve devamında gelen ölüm orucu süreci faşist devletin tutsakları kimliksizleştirme, teslim alma veya iradelerini kırma politikalarını boşa düşürdü.

F Tipi hücreler tutsakların devrimci birlik ve dayanışmasını yıkmayı, psikolojik ve fiziksel olarak tecridi derinleştirmeyi hedefledi. Oysa aradan geçen 25 yıllık süre zarfında bu toplumu yönetemeyip, sadece zor araçlarıyla ayakta kalan egemenler, F Tiplerinin tutsakları yenemediğini acı derslerle öğrendi. Devrimci durumun derinleştiği Türkiye ve Kürdistan'da onlarca yeni zindanın inşa edildiği, Yüksek Güvenlikli Cezaevleri'nin, S ve Y Tipi zindanların açıldığı bir dönemden geçiyoruz. Tek kişilik hücrelerde, günde sadece 1 saat havalandırma, elektronik kapı sistemleri ve kameralar ile tutsakların nefes dahi almasının engellenmek istendiği S ve Y tipleri, kamuoyunda ve devrimci cemahta "Kuyu Tipi" olarak ifade edilen mimari ve idari olarak yeni tipte zindanlardır. Güvenlik aldatmacası altında tutsakların tecridi yoğunlaştırılmakta ve sosyal izolasyon yani tecrit gerçekliği katmerlenmektedir.

Zindanlar yaşadığımız topraklarda özellikle sermaye sınıfı ile proletaryanın iradesinin ve bilincinin en çıplak, en katıksız biçimde karşı

Zindanlar sorununun halk demokrasisinin kurulmasındaki en önemli engel olduğu, yani devrimci bir iktidarın çözeceği başat sorunlardan biri olduğunu yığınlara ajitasyon ve propagandif çalışmalarla daha etkin şekilde ulaştırmalıyız.

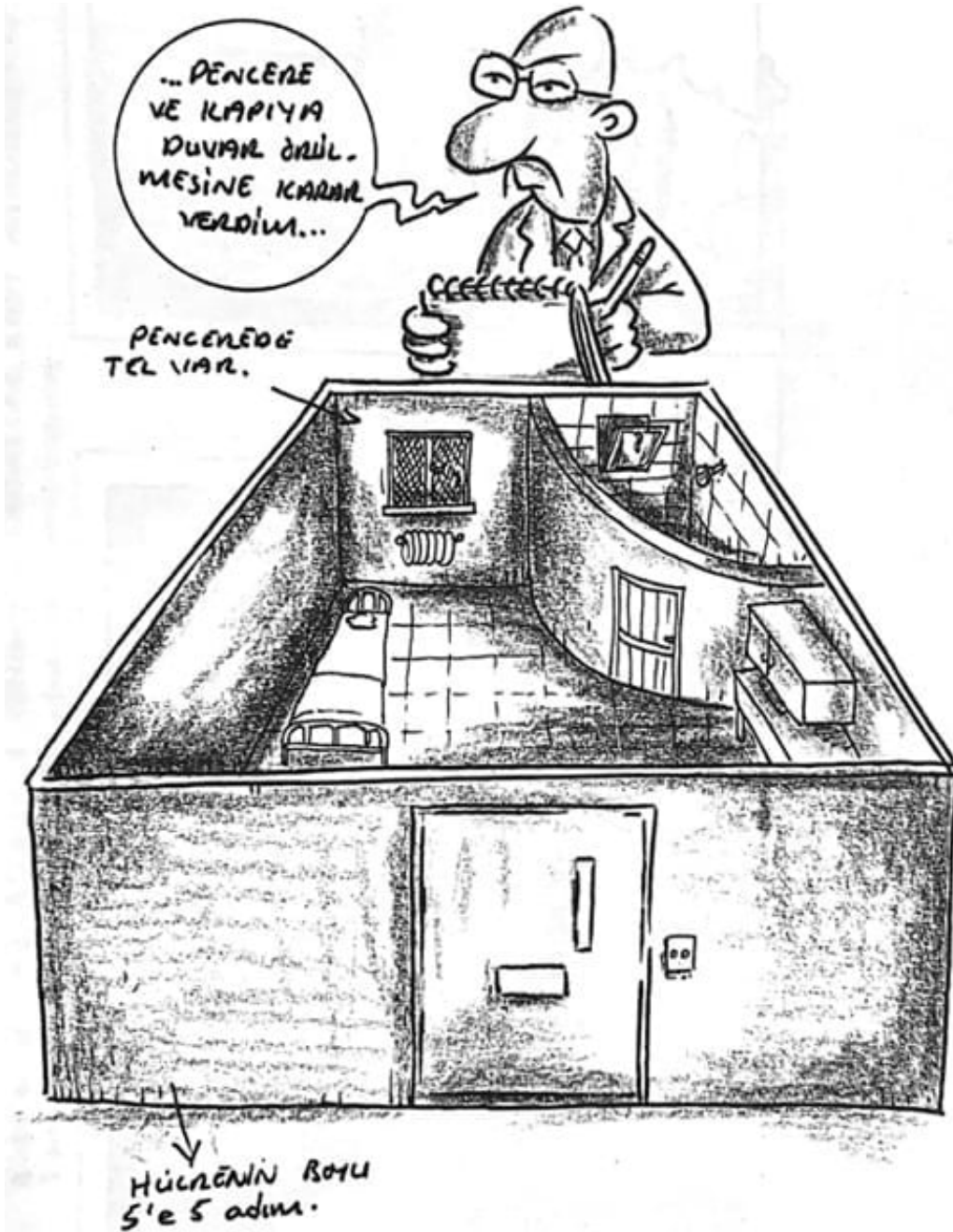
karşıya geldiği alandır. **Sermaye egemenliğine ve dinci-faşizme karşı mücadele çok boyutlu sürüyor, zindanlar da bu savaşın cephelelerinden biri durumunda.** Özellikle 2016'da gerçekleşen faşist darbe girişiminden sonra tutsaklara yönelik saldırılar oldukça hız kazandı. Uzun yılların dışı dışı mücadeleleriyle kazanılan hakları bir bir tırpanlanmaya ve tutsaklara yönelik tecrit ve kuşatma hem "İdare Gözlem kurulları eliyle", hem de yeni açılan kuyu tipi zindanlarla sürdürülüyor.

Bugünlerde "Kuyu Tipleri Kapatılsın" talebiyle birçok zindanda, devrimci tutsaklar açlık grevleri gerçekleştiriyor, sokaklarda bu konuya dair çalışmalar gerçekleştiriliyor.

Ancak **zindanlar sorunu bugün artık ne sadece devrimci örgüt ve çevrelerin, ne de sadece Kürt halkının bir sorunudur.** Bugün en basit hak talebinde bulunan, gerici burjuva kültürün cenderesi dışında sanat icra eden, 19 Mart'ta başlayan ayaklanmada sokaklara akan nice kesimin üzerinde bir tehdit olarak sürekli dile getiriliyor. Faşist baskı mekanizmasını güçlendirmek için dışarıda dizginsiz bir saldırı ve tutuklama dalgası, içeride de tutsak olan devrimci ve ilerici güçlere yönelik kimliksizleştirme, bağımsız koğuşlara geçme dayatılıyor.

Fakat **her baskı kendi isyan-cısını ve karşı duranını yaratır.** Zindanlar toplum üzerinde, örgütlü devrimci politik güçler ve gençlik üzerinde her ne kadar Demoklesin Kılıcı gibi sallansa da "Silivri Kapatılsın" talebi, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklar Özgürleşsin" bilincine doğru gelişiyor. Bundan dolayı yığınların gözünde artık tutsaklığın bir gözdağından ziyade, bir baskı mekanizması olarak teşhir olduğu ve etkisizleştiği bugünlerde, zindanlardaki devrimci tutsaklarla güçlü bir birlik ve dayanışmanın dışarıyla kurulacak güçlü köprülerle geliştirilmesi önemli bir sorumluluğumuzdur. YGC, Y veya S Tipi ve daha ne gelirse gelsin mimari ve teknik olarak farklı olsa da faşizmin rehin alma, devrimci tutsakları tecrit edip, yalnızlaştırma politikaları ancak güçlü örgütlülükler ve devrim mücadelesinin yükseltilmesiyle kırılacak.

Hiçbir tutsağın zindanlarda faşizmin elinde rehin kalmayacağı devrimin zaferine dek, "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" şiarını emekçi yığınların bilincinde güçlü bir şekilde sahiplendirmeye bugünden güçlü bir şekilde girişmeliyiz. Zindanlar sorununun halk demokrasisinin kurulmasındaki en önemli engel olduğu, yani devrimci bir iktidarın çözeceği başat sorunlardan biri olduğunu yığınlara ajitasyon ve propagandif çalışmalarla daha etkin şekilde ulaştırmalıyız. Bugün gerçekleşen günlük talepler ve şiarların "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" şiarı ile bütünleşmesi yakıcıdır!

Gazeteci Hakan Tosun İstanbul'da Katledildi

"Buradaki herkes her şeyin farkında. Ama acımız çok büyük ve acımızın sorumlusu da devlet, polis ve hastane yönetimi"

Ailesiyle en son 10 Ekim akşamı telefonda konuşan ve sonrasında kendisinden haber alınamayan gazeteci ve ekolojist Hakan Tosun'un ailenin kayıp başvurusundan birkaç saat sonra beyin kanaması nedeniyle Çam ve Sakura Hastanesi acilinde tedavi altında olduğu öğrenilmişti. Hastaneden gelen haberden birkaç saat sonra da ailesi ve dostları hastane önünde nöbete başlamıştı. Nöbetin ikinci gününde, 13 Ekim akşamı Hakan Tosun'un beyin ölümü gerçekleştiği açıklandı.

Esenyurt'ta yaşayan ailesinin evine çok yakın bir caddede darp edildiği, kafasına aldığı öldürücü darbeler dışında vücudunun hiçbir yerinde bir darp ya da boğuşma izi olmadığı söylenen Tosun'un üstünden kimlik dahil herhangi bir belge çıkmadığı gibi hastaneye nasıl getirildiği konusu da aydınlatılmadı.

Hakan Tosun'un kardeşi Öznur Tosun, hastane önünde yaptığı açıklamada kendilerine saatlerce bilgi verilmediğini hatırlatarak, "Kimi korumak istiyorsunuz siz? Biz bulmamış olsaydık belki de kaybolacaktı. Şu anki durumunun ne olduğunu bilmiyorum. 24 saat kritik saatte ne yapıldı hakkın da bir bilgim yok. Biz buraya geldiğimizde acil yoğun bakımın ünitesinden 27 saat bekletilen Hakan Tosun neden pazar günü 3 saat sonra bu olay kamuoyuna girdiğinde, servis yoğun bakı-

mına çıkartıldı. Kimi koruyorsunuz? Bu insanların arkasında, bunu yapanların arkasında kim var? Kimi örtmek istiyorsunuz" dedi.

Tosun, "Buradaki herkes her şeyin farkında. Ama acımız çok büyük ve acımızın sorumlusu da devlet, polis ve hastane yönetimi" diye konuştu.

Abla Öznur Tosun, kardeşi Hakan'ın insanlık için olan her şeyde yer alan bir gazeteci olduğunu hatırlattı. Hakan'a 10 Ekim akşamından itibaren ulaşamadıklarını ve 12 Ekim gecesi saat 04.00'te polisin aradığını, hastanede olduğunu söylediğini aktardı. Hastaneye geldiklerinde polisin olmadığını ve hasta kaydı yapılmadığı için uzun süre bulamadıklarını söyleyen Öznur Tosun, kayıp başvurusu yaptıklarını bildirmelerinin ardından polisin parmak izi almayı akıl ettiğini ve Hakan'ın kimliğinin böyle tespit edildiğini aktardı.

Saldırıyı kimlerin gerçekleştirdiği, saldırının ardından baygın vaziyette kaç saat yerde kaldığı, Hakan'ı hastaneye kimin getirdiğine ilişkin hala bir bilgi olmadığını aktaran Öznur Tosun, polisin "Pazartesi arar öğrenirsiniz" yanıtı vermekle yetindiğini söyledi.

Saldırının faillerinin çıkarılması için olayı yakından takip eden Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukat Hakan Bozyurt da konuya ilişkin açıklama yaptı. Avukat Bozyurt soruştur-

mada biri 24 biri 18 yaşında iki gencin yakalanarak tutuklandığını şifaen öğrendiklerini dile getirdi. Esenyurt Mehmet Akif Mahallesi'nde bu saldırının adli olarak tutanaklara geçtiğini söylerken olayın aydınlatılması için kamera kayıtlarının, görgü tanıklarının araştırılmasının çok önemli olduğunu vurguladı. Bu nedenle olayı bir şekilde duymuş ya da görmüş görgü tanıklarına, onlara ulaşması için çağrıda bulundu.

Hakan Tosun'a Ne Oldu?

Adli bir vaka gibi gösterilmeye çalışılan ve hiçbir delilin ne bilgi almak isteyen avukatlara ne de aileye gösterilmediği saldırı gizemini hala korurken, Hakan Tosun'un yakınları ve özellikle gazeteci dostları durumun takipçisi olduklarını vurguluyor. Tosun'un hastanede tedavi altında olduğunu öğrendikten çok kısa bir süre sonra sosyal medyadan başlatılan Hakan Tosun'a Ne Oldu hashtagli kampanya kısa sürede çığ gibi büyüdü. Büyük haber kanallarının ve milletvekillerinin de konuyla ilgili yaptığı açıklamalar Tosun'un uğradığı saldırı ile ilgili geniş bir baskı yaratmaya başladı.

Ekoloji örgütleri, doğa savunucuları, sivil toplum kuruluşları, Çağdaş Avukatlar Derneği, siyasi partiler, sosyalist örgütler ve özellikle özgür basın emekçilerinin yoğun çabası sonucu olaya ilişkin farklı ayrıntılar da gündeme geldi.

14 Ekim günü Halk TV muhabiri Umut Taştan, Tosun'un saldırıya uğradığı sokağa gidip görgü tanıklarıyla konuştuktan sonra kamuoyunu saldırı detayları konusunda bilgilendirdi.

Saldırganların Aileleri Görüntülere El Koymaya Çalıştı

Halk TV muhabiri Umut Taştan, Tosun'un öldürüldüğü noktaya giderek esnaf ile konuştu. Kamera konuşmak istemeyen ancak olayı çok net gören bir kamera açısına sahip olan bir dükkân sahibi, yaşananları Taştan'a anlattı.

Esnafın iddiasına göre, olaydan sonraki sabah polis iki kez dükkâna gelerek kamera kayıtlarını yerinde incelemiş ancak kayıtlara el koymamış-

tı. Polisin ayrılmasının ardından ise iddiaya göre tutuklanan sanıklardan birinin bölgede elektrikçilik yapan ve tanınan ailesi, dükkâna gelerek, "Senin kameran bize lazım" diyerek olay yerini gören kamerayı kayıt cihazıyla birlikte alıp götürdü.

Daha sonra kamerasını geri almak için ailenin dükkânına giden görgü tanığı esnaf, saldırıyı gerçekleştiren kişinin babasıyla karşılaştı. Babanın, "Bir tokat atmış, bu yüzden benim çocuğumu aldılar. Biz de kendimizi aklamaya çalışıyoruz. Daha önceden husumetimiz vardı. Çocuk da görünce bir tokat atmış. Hayatını kaybetmiş, bizim üstümüze kalmasın." dediği iddia edildi.

Muhabir Taştan'ın ulaştığı başka bir bilgi de, sanık yakını babanın polislerle bir "ocak başında" bir araya geldiği oldu. Babanın burada da polislerle "Benim çocuğum bir tokat attı. Yapan başkasıdır, benim çocuğum öldürmedi. Biz de öldüreni arıyoruz" dediği iddia edildi.

Esenyurt'ta saldırının gerçekleştiği yerdeki birçok esnafın iktidar yanlısı olması, mahallede çeteleşmenin yoğunluğu da dikkate alındığında Hakan Tosun'un yakınları, dostları ve ailesi olayın bir adli vaka gibi gösterilmeye çalışıldığını ancak aslının bundan çok daha fazlası olabileceğinin altını çiziyor.

14 Ekim günü Nurtepe'de Kağıthane Cemevi'nde taziyeleri kabul eden Tosun ailesi cenazenin perşembe (16 Ekim) günü saat 16.00'da cemevinden kaldırılacağı bilgisini verdi.

Hakan Tosun Kimdir?

1975 yılında İstanbul'da doğan Hakan Tosun, hayatını çevre mücadelesine adanmış bir belgeselci ve gazeteciydi. Yüzden fazla çevre örgütüyle ilişkisi olan, özellikle maden sahalarında ve büyük inşaat tekelinin başrol olduğu doğa talanlarında yerel halkların mücadelesini kayıt altına alıyordu.

Validebağ, Akbelen, Samandağ, Serinyol, İkizdere gibi birçok yerde çevre eylemlerini takip eden, kayıt altına alan ve kamuoyu ile paylaşan Tosun'un yüzlerce video-eylem kaydının olduğu biliniyor.

"Çatılara Doğru", "Tekel İşçileri", "Büyük Anadolu Yürüyüşü", "Dönüşüm" ve "Validebağ Direnişi" gibi belgesellere imza atan Hakan Tosun aynı zamanda Önsöz Dergisi'nde çevre mücadelesi ve video-aktivizm gibi konularda yazılar yazıyordu.

Tosun aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin yakın dostuydu. 1971 devrimci kopuşunu konu alan bir Önsöz TV yapımı olan belgesel "Kopuş"un da röportaj çekimlerini yapmıştı.

Gençlik Devrim İstiyor

Ulaş Bora

İşçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesiyle öğrenci gençliğin mücadelesini birleştirmek Leninist gençlik mücadelesinin temel önceliği oldu.

Son dönemde sosyal reformist çevrelerde bir "devrim" ve "devrimcilik" iddia ve girişimi ortaya çıktı. Elbette genel devrimci mücadeleden bağımsız bir durum değil. Uzun yıllardır ideolojik, politik alanda mücadele ettiğimiz reformist hareketlerin bu yönelimi, yaklaşan devrimin dolaysız etkisinden kaynaklanıyor. Sorsak, devrimin güncelliğini kabule yanaşmazlar. Buna rağmen hayatın akışı devrimcidir, gerçekler kendini kabul ettirmiştir.

Geçtiğimiz günlerde haberlere bakarken, ilkin reformizmin alameti farikası bir çevrenin en etkili isimlerinden birinin **"Devrim" adında bir kitap** yazdığını okuduk. Hayli şaşırtıcı bir çıkış! Kitleleri yıllardır genel oy hakkına sahip çıkmaya davet eden biri için iddialı bir isim. Seçimlerde majestelerinin muhalefetine liderine oy verme çağrısı yapan bu reformist, devrimci araçların tutarlı ve şaşmaz bir karşıtı olmuştur.

Bir diğer haberde de, reformist bir gençlik çevresinin **"Gençlik Devrim İstiyor"** kampanyasını sona erdirdiğini gördük. Bu çevrenin bu sloganı kendi örgütlerine dair bir anırtırmak yapmak için de bunu kullandıkları anlaşılmakta. Kampanya sloganı tanıdık geldi. Leninist görüşler için yabancı bir slogan değildi. Ayrıca bu sloganı Genç Yoldaş dergisinin kapağında kullanmıştık. (GY 69. sayı- 2012)

Öğrenci gençlik mücadelesi, devrim mücadelesinin önemli bir bileşenidir. İşçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesiyle öğrenci gençliğin mücadelesini birleştirmek Leninist gençlik mücadelesinin temel önceliği oldu. Leninist gençlik işçi sınıfının grev ve direnişlerinde, ezilen halkların mücadelelerinde militan biçimde

katıldı; işçi sınıfıyla öğrenci gençliğin mücadele birliğini sağlamak için Denizler'in açtığı yoldan yürüdü; akademik sınırları, kampüs duvarlarını, okul duvarlarını aşan bir mücadele örgütledi ve bunlara da devam ediyor. Bu mücadelelerde pek çok yoldaş okullarından atıldı, polis ve sivil faşist güçlerle girilen çatışmalarda yaralandı, gözaltına alınıp tutuklandı. Devrimci komünist kadrolar olarak savaşın ihtiyaç duyduğu alanlarda mücadele ettiler. Zindan savaşlarından enternasyonal mücadeleye Leninist öğrenci hareketinin birleşik mücadeledeki katkıları vurgulanmalıdır.

Bu noktada Leninist gençliğin mücadelelerinde büyük emekler veren, komünist gençliğin ölümsüz önderi Taylan yoldaşı anmalıyız.

Leninist gençliğin militan savaşçı ruhunun en seçkin örneklerinden biriydi Taylan yoldaş. Gerçek bir devrimci gençlik önderi olarak Denizler'in, Sinanlar'ın yoldaşı olduğunu tüm yaşamında ortaya koydu. Tüm genç Leninistler Taylan yoldaşın yaşamını, mücadelesini öğrenmeliler.

"Gençlik Devrim İstiyor" sloganını önemsiyoruz. Zira reformizmle yürüttüğümüz mücadelelerde devrimci görüşlerimiz nedeniyle "gerçeklikten kopuk olmak"la suçlandık. Devrimin güncelliği reddedildi. İşçi ve emekçi kitleleri, gençliği çağırdığımız devrim mücadelesinin mümkün olmadığı söylendi. **On yıllar boyunca burjuva düzenin yırtığını söküğünü dikmek uğruna verilen mücadelelerde gençlik kitlelerinin, işçi ve emekçilerin devrimci coşkusu, mücadele azmi ve enerjisi boşa harcadı.**

Sınıf savaşımı bizi devrime doğru taşıyor. Savaşım güçleniyor. Yine de kabul etmek gerekir ki insanlığın ve

doğanın böylesi büyük acılar çektiği bu ortamda kaybedilen her dakika insanlığın geleceğinden çalınıyor. Devrimin başarılması, mücadelenin çok daha yüksek bir tempoda, çok daha savaşçı ve militan bir temelde örgütlenmesiyle sağlanacaktır.

"Gençlik Devrim İstiyor" sloganı, devrim için savaşan güçlerin şiarıdır. Çünkü devrim -Lenin'e anırtırmayla- bir sözcük değildir. Milyonların büyük umutlar bağladığı, on binlerce komünistin uğruna can verdiği insanlığın kurtuluşudur. Sadece bir sözcük değil, geleceğimizdir. Uğruna savaştığımız özgürlüktür. Che'dir, Deniz'dir, Rosa'dır. Bu yüzden büyük özgürlük sözünün de, büyük devrim sözünün de kirlenmesine izin verilemez.

"Devrim" adında kitap yazmak, devrim uğruna savaşmak değildir. Devrimci kavramları kullanmak devrimci olmak anlamına gelmez. Marksist-Leninist kitaplardan alıntılar yapmak, ustaların sözlerini tekrarlamak devrimci komünist görüşün anlaşılması anlamına gelmez. Kitleleri devrim yoluna, şovenist- burjuva düzenin paramparça edilmesi ve burjuvazinin yok edilmesi yoluna çağırıyorsak, bunun pratiğini gerçekleştiriyorsak, Denizler gibi burjuvaziyle uzlaşmazlığı esas alıyorsak devrimci adını almaya hak kazanabiliriz. Bunun için her gün ve her gün yeniden, bir gün öncekinden daha iyisi için savaşmak yükümlülüğündeyiz. Bunu yapmayan biri, gerçek anlamda komünist-devrimci sıfatını hak etmez. Fidel'in de dediği gibi "devrim uğruna savaşmayana komünist denmez."

"Devrim" sözünü kullanan herkes -kişi ya da parti- buna uygun davranmak zorundadır. Devrimin ihtiyaç duyduğu mücadeleyi sürdürmeyenler, kitleleri aldatmaktan başka bir iş göremez; burjuvazinin yol arkadaşları haline gelir. Bu kadar açık ve net. Tarih kimin ne yaptığını, ne söylediğini unutmaz. Her zaman da karşısına çıkarır.

Leninistlerin stratejik hattını ifade eden "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganı -ki zora dayalı demokratik halk devriminin özü ve özetidir- sosyal reformistler tarafından sahiplenilmeye çalışıldı. Bugünlerde pek kullanmıyorlar fakat proletaryanın sloganlarıyla proletaryanın aldatılmasına izin vermemek görevi sona ermeyen bir görevdir. Bugün reformizm "devrim"le ve devrimci sloganlarla kitleleri aldatmaya çalışıyorsa buna bugün de izin vermeyeceğiz. 2012 yılı 6 Mayıs'ında birleşik devrimimizin komünist önderleri Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşları nasıl da "paylaşılmadığı"ni da unutmamak. Troçkist

çevrelerden silahlı mücadele karşıtı reformistlere, Denizler'e en ağır ideolojik eleştirileri yapan devrimci dost örgütler de (Merak edenler internetten araştırabilir) dahil **herkes Denizler'i anıyordu**. Bir yıl sonrası Gezi Ayaklanması'ydı. (Belki gelecekte bizim 1905'imiz olduğunu söyleyeceğiz.) Unutulmasın, devrim güçlendikçe bu örneklerle karşılaşmaya devam edeceğiz.

Kim ki büyük "devrim"e uygun mücadele veriyorsa, ezilenlerin dostu ve yoldaşıdır. Kim ki bunu emekçi sınıfları ve devrimci gençlik kitlelerini aldatmak için kullanıyorsa, karşısında Leninistleri bulacaktır.

Devrimci kavramları kullanmak devrimci olmak anlamına gelmez. Marksist-Leninist kitaplardan alıntılar yapmak, ustaların sözlerini tekrarlamak devrimci komünist görüşün anlaşıldığı anlamına gelmez.

Bern'den Filistin'e Destek

İsviçre'nin başkenti Bern'de, Filistin halkıyla dayanışma amacıyla 11 Ekim günü İsviçre'nin bir çok kantonundan gelen binlerce insan, Bern Tren Garı önünde buluştu.

Öğleden sonra 15.00'da toplanmaya başlayan kitle, İsrail'in Gazze Şeridi'nde yürüttüğü saldırı ve katliama karşı sokaklara çıktı. Genellikle Filistin bayraklarının taşındığı eylemde kitle sık sık "Özgür Filistin", "Hepimiz Gazze'nin Çocuklarıyız", "Filistin'e Özgürlük", "Terörist İsrail" sloganlarını farklı dillerde attı.

Tren garı önünden İsviçre Federal Meclis önüne kadar yürüyen kitle, burada polis bariyerleri ile karşılaştı. İzinsiz yapıldığı gerekçesiyle İsviçre polisi, kitlenin yürütmesine izin vermedi. Sloganlarla bekleyişin ardından kitle, tekrar tren garına doğru yürüyüşe geçti. Burada kitle içinden kimi eylemcilerin banka camlarını kırması üzerine polis kitlenin önünü keserek yürütmesini engelledi ve kalabalık bir grup eylemciyi çember içine aldı. Çember dışında kalan kitle barikat kurdu ve barikatı ateşe vererek karşılık verince polis bu defa plastik mermi ve tazyikli su sıkarak saldırdı. İsviçre medyasında eylemcilerin polis barikatlarını aşmaya çalıştığı, bazı işyerlerinin camlarının kırıldığı ve yangınların çıktığı bildirildi.

Ana kitleden ayrılan yüzlerce kişi, çembere alınan kitlenin bulunduğu sokağın dışında tekrar tren garına yürüyüşe geçti. Kitlenin bir

bölümü çember içine alınan kitle için dayanışma sloganları atarak barikat çevresinde beklerken, tren garına yürüyen diğer grup da Gar önündeki meydana geldiğinde polisin plastik mermi ve tazyikli su saldırısına uğradı. Ardından polis barikatı dışında bekleyen kitleye de aynı şekilde saldırdı.

Diğer kantonlardan gelen insanların geri dönmeye başlaması ve kitlenin bu şekilde ikiye bölünmesi, eylemin daha da uzamasının önüne geçti. Eylem fiili olarak biterken, polisin şehir içinde eylemlere katıldığını tespit ettiği kişileri gözaltına almaya başladığı ve eylem boyunca polis saldırısında yaralanan insanların olduğu öğrenildi.

Aktivistlere Sınırlar Kapandı

Geçtiğimiz hafta İsviçre'nin bir çok kantonunda gerçekleşen Sumud filosuna destek eylemleri ve iki yıl önce başlayan Filistin'le dayanışma eylemleri, İsviçre tarafından bir çok defa yasaklanmış, eylemlere polis saldırıları gerçekleşmiş ve gözaltılar olmuştu. Bu son eylemde de İsviçre halklarının Filistinle dayanışma içinde

olmasına tahammülünün olmadığı, sözde tarafsız görünen İsviçre'nin aslında İsrail siyonizmi ve emperyalizmin savunucusu ve destekçisi olduğu bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu.

Buna, eylemlere tahammülsüzlüğe ek olarak, Sumud filosunda yer alan İsviçreli aktivistlere, Filistin'e yola çıkmadan önce İçişleri Bakanlığı tarafından "bu eyleme katılmayın, katılırsanız sorumluluk sizindir" diyerek, herhangi bir uluslararası sorunda, gözaltı vb durumunda vatandaşlarına sahip çıkmayarak yalnız kalacakları bildirilmiş.

Filoya yapılan saldırı ve İsrail'in gözaltı sonrası yüzlerce kişi telefonlarla hükümete ve konsolosluka çağrı yaparak hükümetin İsviçre vatandaşlarının ülkeye dönmesi için uğraşmasını sağladı. Ancak İsviçre'ye geri getirilen aktivistler, İçişleri Bakanlığının "biz size gitmeyin dedik, şimdi konsolosluk ve uçak biletlerinin ücretini ödeyeceksiniz" dayatması ile karşılaştı. Bunun üzerine Cenevre ve Lozan'da yapılan eylemler, İsviçre devletine geri adım attırdı ve hiçbir ücret talep edilmeyeceği açıklanmak zorunda kaldı.

Bir Kez Daha: “Böyle Olur Başkanların Ödülü”

Sibel Deniz

**Emperyalizmin
çehresi değişmediği,
sömürüsü ve katliamları
katmerleştiği için
yaşananlar değişmiyor,
olaylar birbirinin üzerine
eklenerek, her defası
bir öncekini aratarak
tekerrür ediyor.**

5 sene önce Sinan Kaleli “Böyle Olur Başkanların Ödülü” diyerek Nobel Barış Ödülü’ne Trump’ın aday gösterilmesini eleştirmiş ve 2009’da dönemin ABD başkanı Obama’ya -ödülü aldığı gün Afganistan’a 30 bin asker gönderen Obama’dan bahsediyoruz- Nobel verildiği zaman yine gazetemizde yayınlanan “Böyle Olur Başkanların Ödülü” başlıklı yazıya atfı yapmıştı. Aradan yıllar geçiyor ancak emperyalizmin çehresi değişmediği, sömürüsü ve katliamları katmerleştiği için yaşananlar değişmiyor, olaylar birbirinin üzerine eklenerek, her defası bir öncekini aratarak tekerrür ediyor.

5 yıl önce de “Yüzyılın Anlaşması”nı yaptığını söyleyip “Nobel’i bana vermeliler” diyen Trump, bu defa da aynısını yapsa, bilmem kaç barış anlaşmasına(!) imza atsa da, Nobel Barış Ödülü’nü almaya “hak” kazanmadı.

Demek ki hala “Barış” ödülü alamıyorsa, izinden gittiği Obama, Kissenger, Rabin, Peres gibilerine henüz ulaşamadığı içindir. Bu defa ödül, Trump’a gitmese de, çırağına gitti: Venezuelalı “muhalefet” lideri María Corina Machado’ya.

Bu yazıyı kaleme almadan daha 24 saat önce, bir kez daha, Venezuela’da yaşanan karşı devrim girişimini anlatan “Devrim Televizyonlardan Yayınlanmayacak” filmini izledik. Halkın oylarının çoğunluğuyla iktidar olan ve sosyalizm yolunda attığı adımlarla işçi, köylü yoksul halkların lideri olan Hugo Chavez’e yapılan darbe girişimini ve halkın Chavez’i hapsedildiği adadan çıkarıp nasıl yeniden koltuğuna oturttuğunu izledik.

Ve iktidarı gasp etmeye çalışan “özgürlükçü”, “demokrasi aşığı” muhalefet(!)in yöntemleri yine bildik yöntemlerdi. “Muhalefet”in demokratik talepli mitinge silahlı provokasyon

yap, bahaneyle uluslararası emperyalistlere yardım çağrısı yap, devlet kanalını bloke et yayını kes, kendi tarafındaki generallerle Miaflores’i bas, bakanları ve Chavez’i tutukla, direnenleri öldürmekle tehdit et...

23 yıl geçti ama üç aşağı beş yukarı aynı yöntemler uygulanmaya devam ediyor, demek ki hala bu yöntemler geçerliliğini yitirmiyor. “Muhalef” isimler değişiyor, takvimlerde sayfalar değişiyor, taktikler değişmiyor. Yıllar boyunca Venezuela dahil sayısız Latin ülkesi bu senaryoyu defalarca yaşadı, kiminde başarılı oldu, kiminde şansını bir sonraki sefere sakladı.

Bu defa 2024 yılında Venezuela Başkanlığına adaylığını koyan ancak diskalifiye edilen María Corina Machado’nun “muhalef lider” olarak yıldızı parlatıldı ve Nobel Barış Ödülü’nün kazananı oldu. Yeni bir yöntem...

Machado’yu ilk burada göremedik elbette. Tanışıklığımız ilk olarak Nisan 2002’de Chavez’i ve Bolivarcı Devrimi devirmek için düzenlenen darbe sırasında yayınlanan “Carmena Kararnamesi”ne dayanıyor. Ülke-deki tüm kamu yetkilerinin feshini emreden bu kararname sonucu, halk devrimine sahip çıktığında, vatana ihanet suçundan 28 yıl hapis cezasına çarptırıldı, ama Chavez tarafından affedildi.

Mart 2014’te ise Venezuela tarafından tanınmayan bir rol olan Panama’nın “yedek büyükelçisi” olarak Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) Daimi Konseyi’ne katıldı. Machado bu oturumda Venezuela’ya karşı uluslararası mekanizmaların devreye sokulmasını, gerekirse askeri müdahale yapılmasını talep etti.

2017’de Sayıştay Başkanlığı, Maria Corina Machado’nun kamu görevinden men edilmesine ilişkin bir idari karar yayınladı. Yüksek Adalet

Mahkemesi, hukuki incelemenin ardından 2024’te bu kararı onadı.

Aralık 2018’de de Arjantin’de Macri ve İsrail’de Netanyahu hükümetlerine mektup yazan Machado, BM Güvenlik Konseyi’nde Venezuela’ya karşı eylemler başlatmak için koruma talep etmişti.

Özetle Machado, kariyeri boyunca Venezuela’ya karşı uluslararası yaptırımların uygulanmasını kendine amaç edinmiştir. Yabancı hükümetler tarafından 1.000’den fazla tek taraflı zorlayıcı önlem uygulandı. OAS, Avrupa Parlamentosu ve ABD Kongresi gibi forumlarda talep edilen bu yaptırımlar gıda, ilaç, yedek parça ve yakıt tedariki gibi önemli alanları etkiledi. Ülkenin sosyal yardım sisteminde önemli aksaklıklara neden oldu ve milyonlarca Venezuelalı’nın insan haklarını ihlal etti.

2024 başkanlık seçimleri sırasında da Machado, diskalifiye olmasına rağmen adaylığını sürdürdü. Sonuçların açıklanmasının ardından ülkede yaşanan şiddet olaylarının da arkasında olduğu, bu olaylara “Küçük Komutanlıklar” olarak bilinen ve Machado ile bağlantılı kesimlerin siyasi talimatları altında faaliyet gösteren paramiliter grupların katıldığı tespit edildi.

Temmuz ve Ağustos 2025’te soruşturmalar devam etti ve sonucunda sivilleri hedef alan ve ülkeyi istikrarsızlaştırmaya yönelik büyük çaplı saldırılar için kullanılan silahlar, patlayıcılar ve iletişim sistemleri ele geçirildi.

Ve geçen 23 yılda sergilediği karşı devrimci, halk düşmanı, sosyalizm düşmanı performansı ile bu yılki Nobel Barış Ödülü’nü almaya hak kazandı. Ne diyelim: “Böyle olur başkanların ödülü.”